

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. Κ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ, Δ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Πώς ό κ. Άγγελόπουλος είχε προβλέψει την καταστροφή του 97. Ένα άρθρον κατά του Γεωργίου του Α΄. Είς τας φυλακάς. «Να χαθής μωρή... Π α λ ι γ γ ε ν ε σ ί α !...». Ο κ. Καμπούρογλου και ή ποιήσις. Πώς έβραβεύθη... χωρίς να τό περιμένη ! Δαφνοστεφανωμένος και... σηκωτός μεταφέρεται οίκαδε ! Ο κ. Μητρόπουλος στα καταγώγια του Άμβούργου. Πώς τούς έλάηστεσαν και πού τούς πέταξαν !... Η γνωριμία του με την αδελφήν του Νίτσε κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο κ. Κ. Ι. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

‘Ο πολιτευτής κ. Κ. Ι. Άγγελόπουλος μās άφηρήθη εύχαρίστως τό έξής ανέκδοτον των δημοσιογραφικών του άγώνων :

— ‘Ητο Μάιος τοῦ 1898, δηλαδή έν έτος μετά τόν ‘Ελληνοτουρκικόν πόλεμον. ‘Ημουν τότε Βουλευτής ‘Αττικής, και συγχρόνως και Διευθυντής και ‘Αρχισυντάκτης τής «Παλιγγενεσίας». Οί κυρίως υπεύθυνοι του πολέμου, ως συμβαίνει πάντοτε έν ‘Ελλάδι, έξήλθουν αὐθαδώς εὐθύνας παρ’ όλων των άλλων, πλην εαυτών. Κατά τας παραμονάς του πολέμου, από του βήματος τής Βουλής, ώμίλησα ζωηρῶς κατά του πολέμου, έκθέτων έν ειλικρινεία και σαφηνεία την οίκτρον κατάστασιν του Κράτους από στρατιωτικῆς και οικονομικῆς άπόψεως και την πλήρη άδυναμίαν τής ‘Ελλάδος προς πόλεμον, ρητῶς δέ είπον, ότι μίαν μόλις έβδομάδα μετά τόν πόλεμον οί Τούρκοι θα εὕρισκοντο έν Θεσσαλίᾳ.

‘Ο κ. Κ. Άγγελόπουλος

‘Απεδοκιμάσθην όμως βιαίως, και με κατεβίβασαν από του βήματος διά προπηλακισμών. Κάποιος μάλιστα βουλευτής έκ Θηβών με έκάλεσε και προδότην ! ‘Ο πόλεμος έτελειώσεν, ως προέβλεπον, ή καταστροφή ήπηρεε πλήρως και άνεξηγείτο ό αίτιος και ό αίτιος άνευερέθη. ‘Ο μακαρίτης Βυζάντιος, συντάκτης τής έν Τεργεστήν έκδιδομένης «Νέας ‘Ημέρας» ανέκάλυψεν, ότι αίτια ήτο τό συνταγματικόν και κοινοβουλευτικόν πολιτεύμα, ως έλειτούργει έν ‘Ελλάδι, και ότι έπρεπεν ό Βασιλεύς Γεώργιος να καταλύση τουτο και ν’ άνακηρυχθή Μονάρχης άπόλυτος. ‘Απήντησα δι’ άρθρον εις την πολύ επίκίνδυνον αυτήν άνοησίαν τής «Τεργεστίας ‘Ημέρας», ύπομνήσας τά έν Βουλγαρίᾳ γεγόμενα επί ‘Αλεξάνδρου του Βάντεμπεργκ, νικητού τής ‘Αλιβνίτσας. ‘Ετόνισα ιδίως ότι Βασιλείς ήττηθέντες δέν έπεκτεινόντα τό δικαιώματα αυτών, τούναντιον κινδυνεύουσα να ιδωσιν αυτά περιοριζόμενα. Τό άρθρον μου έθεωρήθη ήβριστικόν κατά του ίερού προσώπου του Βασιλέως, και ή Κυβέρνησις Ζαΐμη διά του τότε εισαγγελέως κ. Λυκουρέζου έξήγησε την καταδίωξιν μου. Προεφυλακίσθην εις τας φυλακάς Συγγρού, μετά ένα δε μήνα ώδηγήθητι, συνοδείᾳ χωροφυλάκων, εις ‘Αμφίρσαν όπως δικασθῶ εις τό εκεί Κακομηγοδικειον. ‘Ο Μάιος του 1898 ήτο περί τό τέλος. ‘Η δυσωδία και ή στενοχωρία τής φυλακῆς άπερίγραπτος. ‘Εξήτησα άδειαν να έξέλθω εις την θύραν τής φυλακῆς, άπόγευμα, και παραπλεύρως του φυλάσσοντος εις την θύραν σκοπού έκάθησα άναγνυσκων διά δεκάτην φοράν τόν ‘Αρμένιον του Σαϊπέθρου. ‘Ημην βυθισμένος εις την άνάγνωσιν, όταν, όλίγα μέτρα μακράν τής θύρας τής φυλακῆς, επί τής αὐτῆς οδοῦ ήνοιξαν δύο άντικριναι θύραι, έξήλθον δύο γυναίκες μαινόμεναι και άρχισαν ένα κανυάν άτελειωτον. ‘Η έξ άριστέρων, ή οποία έφάνετον έπιθετικότερα και πλέον όρμητική, καθύβριζε την έκ δεξιών, ότι άπελάττει τον υιόν της και τον υπάνδρυνσε με τό κορίτσι της, ένα πλάσμα έλευεινόν, τό όποιον ουτε γυφτός δέν θάπαρνε !...

‘Η άλλη άνταπέδιδε τά ίσα, και ή δυο καχές συμπεθέρες έξηκολούθουν στον αυτών τόνον την μάχη με άπερίγραπτον λύσσαν και πάντοτε άνανεούμεχον ήβρεολόγιον. ‘Αλλ’ όπως και αί μάχαι, και οί κανυάδες των γυναικῶν έχουν ένα τέλος. ‘Η έν δεξιών άσθενεστέρα την γλώσσαν και τά έπιχειρήματα, άπέκαμε πλέον, και σταθεσία στό κατώφλι τής θύρας έξεσφενδονισεν κατά τής άντιπάλου της την έξής ήβριστικην φράσιν : **Να χαθής, μωρή... Παλιγγενεσία !...**

‘Εστράφητι γελών προς τον φυλάσσοντα φρουρόν, νεαρὸν ‘Αμφισσία :

— Δέν μου λέγεις, σε παρακαλώ, του είπα, γιατί την είπε **Παλιγγενεσία** ;

— Γιατί εινε κι’ αυτή γλωσσοκοπάνα σαν την έφημερίδα; μου άπάντησε ό φρουρός, άγνωσών ίσως ότι μιλούσα προς τον διευθυντήν της έν λόγφ έφημερίδος...

Ο κ. Δ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΥΛΟΣ

‘Ο γνωστός λογοτέχνης και ιστοριοδίφης κ. Δ. Καμπούρογλος άρχίζει την άφηγήν του με τό κάτωθι χαριτωμένο ανέκδοτον :

— Μιά μέρα που έγύριζα από μία έκδρομή, πᾶν χρόνια τώρα, στην πόρτα κάποιου περιβολιού στά Πατισία, είδα μία γερόντισσα, Πέθαινα από δίψα.

- Μήπως μπορείς να μου δώσης ένα ποτήρι νερό, κυρά μου ; τής λέω...
- Εὐχαρίστως, μου άπαντά και μου φέρνει τό νερό.
- Και πώς σε λένε, κυρά μου ; την ρωτῶ.
- Κυρά Γραμματικῆ... Και σένα ;
- ‘Εμένα με λένε κυρία... Συντακτικῶ !
- ‘Οταν έφυγα την χαιρέτησα με τ’ όνομά της κι’ εκείνη με τό δικό μου.
- ‘Αντίο, κυρά Γραμματικῆ !
- ‘Αντίο, κύρ Συντακτικῆ ! Στό καλό !...

Τό ντεμπουτάρισμά μου στη φιλολογία ήπηρεε θριαμβευτικῶτα, συνεχίζει ό κ. Καμπούρογλος. Στο 1873 όργιαζε ό ρομαντισμός. ‘Ολοι οί ποιηταί έθρηνοῦσαν, έμοιρολογούσαν, τά βλέπαν όλα μαφρα, όχι έξ ιδιοσυγκρασίας ή έκ φιλοσοφικῆς πεποιθήσεως, άλλ... από μόδα ! Τό έτος έκεινο είχε κηρυχθεί από τό Πανεπιστήμιο ό περίφημος Βουτσιναιος διαγωνισμός.

‘Ο κ. Δ. Μητρόπουλος

‘Ημουν στην τετάρτη τάξη του γυμνασίου. Στίχους έγραφα από καιρό, χωρίς άξιώσεις, φυσικά φαίνεται όμως ότι ό καθηγητής μου των ελληνικών—ένας θαυμαστος άνθρωπος—τους έκτιμούσε. Μιά μέρα—είχε ήδη προκηρυχθεί ό διαγωνισμός—μου έζήτησε μερικά μου ποιήματα. ‘Ανύποπτος, του τά έδωκα. Μετά καιρόν έπρόκειτο να έκφωνήσουν στο Πανεπιστήμιο τ’ άποτελέσματα του διαγωνισμού και μερικῶι συμμαθηταί μου με πήραν και ήγήμα να ιδούμε τι θά γίνει. ‘Η έπιτροπή του διαγωνισμού άπετελείτο από τους καθηγητάς Καστόρχην, Κουμανοδὸν και Μιστριώτην. ‘Αρχισαν να διαβάσουν τά ύπο κρίσιν έργα. ‘Ησαν των γνωστοτέρων ποιητῶν τής έπυχῆς έκεινης γραμμένα όλα εις τον ίδιον τόνον: ‘Αχ! Βάχ! Θρήνος και των γονέων!... Αίρων, εις τό τέλος, άκούων τόν εισηγητή Καστόρχην ν’ άπαγγέλλη στίχους μου, και να λη κοτόπιν, χαρακτηρίζων αυτους, «ότι υφρέθη και ένας ποιητής εὐθύμος και όχι μελαγχολικός, ένας ποιητής που γελᾷ, σαν τόν ‘Ανακρέοντα και τόν Χριστόπουλο !» ‘Ο ποιητής αυτός ήμουν έγώ, ό οποίος και έβραβεύθη χάρις στον καθηγητή μου που είχε στείλει έν άγνοιά μου τά ποιήματά μου στον διαγωνισμό. Κατάληκτον ακόμη από τον ανέλιπστο θρίαμβο με πήσαν οί φίλοι μου στά χέρια και με πήγαν στο σπίτι μου. ‘Οταν με είδε ή μητέρα μου από τό μπαλκόνι, ένόμισε ότι κάτι έπαθα, άλλ’ έγώ σαλεύοντος τό κλαρι τής δάφνης που μου είχαν δώσει, τής φώναζα τό χαρούμενο νεό.

Τόν έπόμενο χρόνο έξέδωκα τόν «‘Εξόριστο Διάβολο». Παρουσίαζα έξόριστο τον διάβολο στην ‘Αθήνα όπου έγινε πρόεδρος του Παρασσου, και από τό βήμα του άπήγγελλε παρωδίας των ποιημάτων του Παράσχου, του Βασιλειάδου, του Παπαρηγοπούλου και άλλων όλοφρονημένων ποιητῶν. ‘Ο Παράσχος πειράχθηκε άπ’ την παρωδία και έπαυσε να με χαιρετά. Μιά μέρα έν τούτοις που συναντηθήκαμε φάτσα με φάτσα στο δρόμο μου λέει:

- Δημητράκη, γιατί δέν με χαιρετάς ; Μήπως νομίζεις ότι είμαι, δυσαρεστημένος ;
- ‘Εσείς δυσαρεστημένος ; του άπήντησα, ύπαιτισσόμενος την παιδικην του αγαθότητα, δέν εινε δυνατόν...
- Πάμε, μου λέει τότε, να μου διαβάσης την παρωδία σου. ‘Αν και με πειράζει, μου άρέσει πολύ...
- Είχαν τόσο άνασταταθεί οί φιλολογικοί κύκλοι από την έπίθεσί μου κατά των ρομαντικών τής εποχῆς εκείνης, ώστε ό Παλαμᾶς, νεοφερμένος τότε στας ‘Αθήνας και συννάτων εις τό ζαχαροπλαστειον όπου εούγναζα και έγώ (παρά τόν κήπον του Κλαυθμῶνος) έξήτησε να του δείξουν ποιός ήμουν.

‘Ο κ. Δ. Καμπούρογλος

‘Ο κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

‘Ο γνωστός συνθέτης κ. Δ. Μητρόπουλος είχε την καλοσύνη να μās διηγήθει τά κάτωθι ανέκδοτα τής ζωῆς του :

Πρό δύο ετών ευρισκόμενος εις τό Βερολίνο είχα κληθεί εις τό ‘Αμβούργο για να λάβω μέρος σε μιὰ συναυλία. ‘Οταν έφθασα στο ‘Αμβούργο, έπεσεκέφθηκα διάφορα άξιοπεριεργα μέρη τής πόλεως, και τό βράδυ με ένα δυο φίλους μου άποφασίσαμε να έπισκεφθούμε μερικά από τά περιφημα καταγώγια του ‘Αμβούργου που

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΧΟΡΟΣ

Προσφέρουμε σήμερα εις τους αναγνώστας μας, επί τη ενκαιρίω της αποκομής, ένα άγνωστο τραγουδι του Ραμπαγιά του μακαρίτου δηλαδή Κλεισθή Τριανταφύλλου, το όποιον δούν παλαιά και αν είχε- εγγραφή εις το ISSS- νομίζει κανείς ότι εγγραφή σήμερα.

Μισόγδοντα, λαχταριστά, τὰ γιάνη τρεμουλιάζον και τὰ κορίτσια, τραμαχτά, πηδούν σαν περιστέρια άγνά, άγνά, πρωτόβγαλτα... Μέσ' οτις καρδιές φωλιάζον χιλιάδες πόθοι... κι' οι ματιές χιτά πετούν άστέρια.

Μιλούν στο βίβλος άμίλητα, καρδιές ζευγαρωμένες... Ω! πόσα λέει πειδ πολλά, τ' άχειλι πού σωπαίνει! Στου βιάς άπάνω τὰ φτερά πετούνε μεθυσμένες κι' άπ' τὸ κεφάλι, τὸ μυαλό στα πόδια κατεβαίνει.

Διαμαντοσπιθοβόλημα, τὰ μάτια σου θαμβώνει... Στριφοφυρνός κι' ήλεκτριμός, γλυκά σὲ γαργαλίζει, τὸν άμο τὸν άφρόπλαστο, σάν κορσάκα σὲ χιώνι, τὸ μανθρο χέρι σου θιγγεῖς, και πειδ πολὺ ν' άδορίζη.

Βαρκοῦλες μέσ' οτὰ κίματα πού χώνη ή άρμονία, τὰ ζεύγη φεύγουνε, πετούν και χάνονται, μὰ πάλι μπροστά σου χώνονται γοργά, στου βιάς τήν τρικυμία και πάλι, ξαναχάνονται μέσ' οτου χορού τή ζάλη.

Τὸ ένα τ' άλλο κυνηγά, μὰ υυστικά κραιέτοι δεμένο άπ' τὸν μουσικό τὸ μαγικό δοξάρι, σὲ γόνα- γιγν' ά απνοή μ' άναπνοή φιλιέται, και κάνει τόσους δ' χορούς, από μονούς ζευγάρι!...

Χορεύετε!... Παντού χορούς στή φύσι βασιλεύει! χορεύουν οι πλανήτες μας, χορεύουν οι κομήτες, ή γη μας βιάς αιώνω σὲν ούρανό χορεύει, χορεύουν οι άξέγνοιαστοι ελεύθεροι πολίτες.

Χορεύουν δσοι δέσανε γερά τὸ γάδιάρό τους, Χορεύουν οι τρανοί, τρανοί, χορεύουν βασιλιάδες, Μὰ τὸν παρὰ γιὰ τὰ βιολιά, φορτώνουν σὲ λαὸ τους, Κι' αὐτὸς β ἄ ρ ἄ τ ὲ ν τ α μ π ο ν ρ ἄ, όταν γλεντούν άγάδες.

βρίσκονται στήν προκυμια και όπου συγχάζουν ναυτικοί ως επί τὸ πλείστον, καθώς και πολλά ήποπλα στοιχεία. Γιὰ νὰ μπροσέσουμε νὰ εἰκοινονήσουμε νὰ ελευθερα με τους «τύπους» πού συγχάζαν στα καταγώγια αὐτά, εφορέσαμε σκούφους και μπλουζές, εἶσι πού εμοιάζαμε άρκετά με ναυτικούς. Στὸ πρῶτο καταγώγιο πού εἰσακεφτήκαμε ήπιασε ὀλίγο, σὲ δεύτερο περισσότερο, και σὲ τρίτο ήμεθα ήδη σὲ κέφι. Ηπιασε και εἶσι ὀλίγο. Παραδόξως ὅμως τὸ κρασί πού ήπιασε σὲ τελευταίῳ καταγώγιο μὰς εἰλάτισε πολὺ γλήγορα και άποκοιμηθήκαμε. Τὸ πρῶτο όταν άνοιξα τὰ μάτια μου, εἶδα ὅτι εἰρισκόμουν σ' ένα χιονισμένο δρόμο και μπροστά σ' ένα θεώρατο άγαλμα. Ησο τὸ άγαλμα τοῦ Μπίσμαρχ τὸ ὁποῖον μὲ εἶχαν συστήσει νὰ ιδῶ και πού δὲν τὸ εἶχα δῆ άκόμη. Σηκώθηκα, εκύτταξα γύρω μου: δὲν άπῆρχε κοντά μου κανεῖς ἀπὸ τους χρεσινούς φίλους μου. Καὶ ὁ δρόμος πού εἰρισκόμουν ήταν άρκετά μακρὰ από τήν προκυμια. Αμέσως κατάλαβα τι εἶχε συμβεί. Μουτὸ επιβεβαίωσαν άλλωστε και οι τελείως άδειασμένες τσέπες μου. Στὸ τελευταῖο καταγώγιο εἶχαν ριζει ναρκωτικό σὲ κρασί μας και μὰς ελίστησαν. Υστερα μὰς εβγαλαν από τὸ κατάστημα και μετέφεραν άλλου τους φίλους μου και άλλου έμένα. Καὶ εἶσι εἰπληρώσαμε τήν περιέργειά μας νὰ γνωρίσουμε ἐν μῆ νυκτι και μόνη ὅλα τὰ άπάχικα κέντρα τοῦ Αμβούργου.

Σ' ένα άλλο ταξείδι μου πάλι στή Γερμανία εἰπεσκέφτην τὸ άρχεῖον Νίτσι, όπου εγγνώρισα τήν άδελφή τοῦ μεγάλου φιλοσόφου, ή ὁποία μὲ εἶδωκε και τὰς μουσικάς συνθέσεις τοῦ άδελφου τῆς, συνθέσεις άξιολογώτατας αἱ ὁποῖαι με σχετικῆν εἰσιγή η θὰ εκτελεσθοῦν ήσως εφέτος σὲ συναυλία πού θὰ ὀργανωθῆ ειδικώς γι' αὐτό.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Ανέκδοτα τῶν κ. κ. Τίμου Μωραΐτινη, Διονυσίου Κοκκίνου και Σοφίας Τσίλλερ. 'Ο κ. Μωραΐτινης εκδότης εφημερίδος. Πῶς εκλείσαν τὰ «Ημερησία Νέα». Και πῶς ετελείως ένα ήπποτικό μυθιστόρημα. 'Ενα θεατρικό έργο τοῦ κ. Μωραΐτινη. «Τὸ έγραψε ὁ Τίμος ή τὸ... βρῆκε σὲ δρόμο». 'Ο κ. Κόκκινος στήν 'Αετοραχη. Τὸ παραμῦθι εἶδος φαντάρου. Η κ. Τσίλλερ, αἱ κλισεις τῆς και ή... ζάχαρι! Τὰ πρῶτα τῆς κενσέρτα. Πῶς εγνωρίσε τήν Βασίλισσα τῆς Ρουμανίας Κάρμεν Σύλβα. «... Όταν ή κέρη μου μὲ κλείσει τὰ μάτια!...» κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΦΙΝΑΛΕ

Τραγουδία του Πῶλ Ζεραλντῦ

'Αντίο λοιπόν. Μην ξεχάσες τίποτε ;... 'Οχι, καλά, πήγαινε. Δέν έχει πιά τίποτε νὰ πῆ ὁ ένας σὲν άλλον... 'Ως τόσο μείνε λιγάκι άκόμη, μείνε. Βρέχει... Περιμένε νὰ πῆρη ή βροχή. Και όταν βγῆς κῦττα νὰ σκεπαστῆς καλά! Ξέρεις, κάνει πολὺ κρύο εἶξω. Επρεπε νὰ βάλῃς τὸ χεμνωιάτικὸ σου πανωφόρι... Σούδωκα ὅτι, μὲ ζήτησες, δέν εἶνε εἶσι; Δέν εἶχω πιά τίποτα δικό σου; Επῆρες τήν φωτογραφία σου; τὰ γερμάματά σου; Και τώρα, κῦτταξέ με άκόμη μιά φορὰ, άφού θὰ χριστοῦμε... Πρόσεξ', όμως, ὅχι κλάμματα, θὰ ήταν γελοῖο. Γι προσπάθει πρέπει νὰ κἀνη, ε; τὸ καῖνήμε τὸ μυαλό μας γιὰ νὰ ξαναἰδῆ ὅ,τι εἰπῆραμε ὁ ένας γιὰ τὸν άλλον! Παντοεινὰ εἶχανε δοθεῖ ή ζωές μας ή μὰ στήν άλλην... Και νὰ πού τις ξαναπαῖρνονμε πίσω! Και θὰ φῶγονμε ὁ καθένας γιὰ τ' ὄνομά του, νὰ ξαναρχίσουμε τή ζωή μας, νὰ περιπλανηθοῦμε, νὰ ζήσουμε άλλου... 'Ω! δῖχως άλλο θὰ εἰποφῶραμε... λίγον καιρό. Κ' εἶπειτα, δὲ βραγείσοι θάρρη ή λησμονιά, τὸ μόνο πράγμα πού συγχωρεῖ, και θῆσαι σάν και πρῶτα «εἶσι» και θάμα σάν και πρῶτα «εἶξω» δὲν άνηρωποι μέσα σὲ τους άλλους τὸς άνηρώπους. 'Ετσι λοιπόν, σὲ λίγον ὄμμους μὲς σὲ παρελθόν μου. Θὰ συναντήμεθα τυχαῖα σὲ τους δρόμους. Θὰ σὲ κῦττάξω από μακρὰ, χωρῆς νὰ διασχίζω τὸν δρόμο γιὰ νὰ σ' ανταμώσω. Θὰ περνῶς με φορέματα πού δὲ θὰ τάχω ξαναἰδῆ. Κ' ύστερα θὰ περνῶνε μῆνες πολλοὶ χωρῆς ν' ιδωθοῦμε. Οι φίλοι μου θὰ σου δίνον νεά μου. Κ' εἶξω θὰ λέω γιὰ σένα πού ήσουν ή ζωή μου, γιὰ σένα πού ήσουν ὄλη μου ή χαρὰ: «Πῶς εἶνε ;»

Τόσο λοιπόν μικρὸ πρῶμα ήταν ή μεγάλη μας καρδιά; Και όμως τὴ τρέλλα άγάπης πού εἶχαμε τις πρώτες μέρες! Θυμάσοι πῶς άγαπίομασε, τὰ χῆδια, τὰ φιλιὰ ;... 'Ετσι εἶτανε λοιπόν ή άγάπη μας ;

'Ότε και μεῖς, και μεῖς άκόμη όταν λέμε «σ' αγαπῶ», κῦτταξε τὴ ἀξία πού δίνουμε σ' αὐτὴ τὴ λέξη! Θεξ μου πόσο εἶνε θλιβερό! 'Όλοι λοιπόν εἶμαστε ἴδιοι; Εἶμαστε λοιπόν ἴδιοι με τους άλλους;... Πῶς; βρέχει! Δέν μπορεῖς νὰ φύγης με τέτοιον καιρό... Εμπρός, μείνε! Ναί μείνε, θὰ προσπαθίσουμε νὰ διορθώσουμε τὰ πράγματα. Ίσως τὰ καταφέρουμε, ποιός ξέρει! Οι καρδιές μας, αν και εἶχον πολὺ άλλάξει, ἴσως τήν τρυφερότητα αισθανθοῦν πάλι τήν παλιά.

Θὰ κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε. Θὰ εἶμαστε καιόι. Καὶ εἶπειτα, τὴ θάβεις, ή συνήθεια εἶνε συνήθεια. Εμπρός, κἀθσοε λοιπόν! 'Ελα νὰ ξαναρχίσουμε τὸ τελειωμένο μας τραγουδι!

ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Θέλωπες νὰ μάθης, γιατί, δῖχως αἷτια, εἶμαι άποῖνε λιγάκι κακωμένους... Σνλλογισμοῖα πρόγματα παλιά, φορέματα πού εἶχες άλλοτε. Μάτια ψάχνα, δέν βροῖκω καμμιὰ σπονοδαῖα άλλαγῆ νάγινε στή ζωή μας. Μονάχα ὄμηρα εἶπάνω σὲ τραπέζι και εἶνε κάπως λιγώτερα τὰ άνη... Κι' ὅμως, κι' ὅμως θυμοσμαι κάποιο άλλον καιρό, κάποιαν άλλωιάτικη ερωτική φλόγα... Μὲ φαίνεται ὅτι άρχίζεις και σὲ νὰ γίνεσαι μιά γυναίκα σάν ὄλες τις γυναίκες.

ΑΝΗΣΥΧΙΑ

'Ιδια παιδοῦλα, κανεις ν' άνητῆ από ένα γέλιο φατεινὸ, άέρινο, τὸν άνησχω ἴσκιό όπου άνανέω. Δέν μὲ άρέσει νὰ σ' άκούω νὰ γελάς. Γελάς πολὺ δυνατά, γελάς πάρα πολὺ άγρια. 'Όταν σὲ σπῆτι οκορπῆς τόσο φῶς, τόσο ὕγεια, αισθάνομαι ὅτι δέν εχεις άνάγκη από κανέναν γιὰ νῶσαι εδτωχῆς. Γιὰ νὰ εἶμαι άσφαλῆς, θέλω νὰ σὲ βλέπω, παραπονιέρα, λυπημένη, χαδιάρη, μικρὴ σάν κοριτσάκι, συμμαζωμένη κοντά μου. 'Όταν σὲ βλέπω εἶσι, λιγοστεῦει εἶθδς ή άγάπη μου, άλλὰ γίνομαι και πολὺ πὸν ἡσυχος άμέσως.

ΔΗΛΩΣΙΣ

'Η Διευθύνσοι τοῦ «Μπουκέτο» εἶχουσα άνάγκην τοῦ ὕπ. ἀριθ. 5 φυλλαδίου, άγοράζει αντίτυπα τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ἀντὶ ζέκα δραχμῶν εκαστον.

